

pet. Bila je zgrajena iz trdega kamenja in dobro zaprta; le na strehi je imela majhno, ozko špranjico, ki jo je bil pozabil zazidati neki nepazljiv zidar. Toda ta luknjica je bila tako majhna, da bi komaj vtaknil mezinec vanjo.

Nekega dne se pojavi nad carstvom velik oblak kobilic...

»Aha!« vzklikne sultan. »Že čutim, da bo kmalu konec pravljice. To je ravno taka pripovedka, kakor vse druge!«

Toda Hadži Bimba nadaljuje:

»Sonce je potemnilo, ker še nikoli ni videlo toliko kobilic. Vodja te ogromne kobilične vojske pa je veselo vzkliknil, ko je zagledal ogromno žitnico: »Tu se bomo nasitili!« Tri dni je padal živi dež kobilic na carjevo žitnico, dokler ni bila vsa pokrita z lačno vojsko. Kobilice so brž našle ono luknjico. Pa se splazi v žitnico prva kolibica, vzame eno zrno in odleti. Splazi se za njo še ena kobilica, vzame eno zrno in odleti. Splazi se za to še ena kobilica in tudi ta vzame zrno in odleti. Pa se splazi še ena kobilica, vzame eno zrno in odleti, pa se splazi še ena kobilica...«

»Dobro«, reče sultan, »to si lahko sami mislimo, kako so se kobilice splazile v žitnico, kako so odnašale

po eno zrno in letele dalje. Kaj pa je bilo potem?«

»Najmogočnejši vseh vladarjev«, odgovori Hadži Bimba, »preden ne opišem, kako je vsaka kobilica prišla do svojega zrna, ne morem pravljice nadaljevati. Torej, na streho žitnice pride še ena kobilica, se splazi skozi špranjo, vzame eno zrno in odleti. Nato se splazi še ena kobilica...«

In tako je Hadži Bimba pripovedoval brez odmora dalje in dalje. Odpočil se je le ponoči, med kosilom in med večerjo. Mesece in mesece je slišal sultan vedno isto:

»Še ena kobilica se splazi v žitnico, vzame eno zrno in odleti, pa še ena kobilica se splazi...«

Po enem letu je umrl od dolgočasje in žalosti sultanov najboljši svetovalec, veliki vezir. Sultan je pa vendar hotel počakati do konca.

Preteklo je tudi drugo leto. Tedaj je sultan prekinil pripovednika:

»Ali je še mnogo kobilic?«

»Samo dvaindvajset bilijonov sedemnajst milijard tristo milijonov sedemsto tisoč devetstodevetdesetdevet jih je šel!«

Sultan vstane, ko to sliši, in pade napol nezavesten v naročje svojih služabnikov, ki ga bolnega odnesejo v posteljo. Toda Hadži Bimba je le dobil tisoč cekinov.

B. V. Radoš

Jesenska

**Zavele so sape jesenske
čez pusto, megleno plan,
umrlo je cvetje na gredah,
otožen, brez sonca je dan.**

**V srce se je žalost vselila,
v očeh je ugasnil sijaj;
odšle so vse sanje pomladne,
mordá jih ne bo več nazaj...**